

A woman with curly brown hair, wearing a dark sleeveless top and dark pants with red stripes, is sitting in a wheelchair on an outdoor basketball court. She is holding a Spalding basketball with both hands, looking intently at it. In the background, there is a basketball hoop and backboard, a chain-link fence, and some trees under a clear sky.

ROLSTOELBASKETBALSTER
DAPHNE VAN DEN BROEK

‘DANKZIJ MIJN OUDERS BEN IK ZOVER GEKOMEN’

Ze oogsten bewondering omdat ze ingewikkelde oefeningen moeiteloos lijken uit te voeren, omdat ze zo vaak scoren, de allersnelste in hun sport zijn of een onbegrensd doorzettingsvermogen hebben. En daarmee stimuleren topsporters hun fans om ook aan sport te doen, misschien wel met de droom om ooit net zo goed en succesvol te worden als hun idool. In deze rubriek in samenwerking met Sport Fryslân in gesprek met een Friese topsporter en een fan.

Toen ze op tv naar het basketbal op de Paralympische Spelen keek, zei ze gelijk: 'Dat ga ik ook doen.' De Sneekse Daphne van den Broek is nog maar 19 jaar, maar behoort nu al tot de beste rolstoelbasketbalsters van Nederland. Daphne begon op 12-jarige leeftijd met rolstoelbasketbal. Ze werd lid van de dichtstbijzijnde vereniging, in Haren. 'Daar trainde ik twee keer in de maand met het jeugdteam. Wedstrijden had ik één keer in de maand. Voor de eerste training zei mijn trainer dat ik eerst nog maar geen wedstrijden moest spelen, maar na afloop belde hij al of ik mee kon naar de eerstkomende wedstrijd.' Daphne had duidelijk talent en werd al snel uitgenodigd om te komen meetrainen bij Jong Oranje. Op haar vijftiende ging ze naar een club op een hoger niveau: DeVeDo in Ermelo. 'In Haren speelde ik in de Stimuleringsdivisie. Daarboven heb je de Toernooidivisie B, Toernooidivisie A en de Eredivisie,' legt Daphne uit. 'Bij DeVeDo ging ik van de Stimuleringsdivisie in één keer door naar de Eredivisie, met twee keer in de week een training en elke week een wedstrijd.'

Nederlands damesteam

In dezelfde periode werd Daphne ook gebeld door de coach van het Nederlands damesteam. Zij wilde alle nieuwe talenten aan het werk zien tijdens twee trainingssessies. Daphne mocht daarna blijven. Het waren drukke jaren, met naast de trainingen en wedstrijden bij DeVeDo drie wekelijkse trainingen bij het Nederlands team en heel veel uren in de auto. Al dat trainen, spelen en reizen brak Daphne op. 'Vorig jaar had ik een dipje. Na drie jaar werd het gereis wat te veel, zeker in combinatie met mijn studie aan het CIOS in Heerenvveen. Ik ben overstapt naar DOV in Leeuwarden, dat op een lager niveau speelt, en heb besloten nu meer voor mijn studie te gaan dan voor het basketbal. Het Nederlands damesteam heb ik het afgelopen jaar bewust op

'Als ik in 2012 niet meega naar de Paralympische Spelen, moet 2016 zeker haalbaar zijn'

een lager pitje gezet. Van mijn vijftiende tot mijn achttiende ben ik er heel intensief mee bezig geweest, maar het was alleen maar trainen, trainen, trainen, zonder resultaat, want steeds als de selectie voor een EK of WK werd gemaakt, viel ik af.' Daarmee is de kans wel klein dat Daphne komende zomer mee mag naar de Paralympische Spelen in Londen, haar grote droom. 'Nederland heeft zich al gekwalificeerd. Veel andere dames uit het Nederlands team hebben meer ervaring dan ik en gaan sowieso mee. Ik weet nu nog niet of ik ook bij de selectie zit. Maar als het in 2012 niet lukt, moet 2016 zeker haalbaar zijn.'

Bloedprop

In de toekomst gaat Daphne zich

inzetten voor het project (S)Cool on Wheels, een initiatief van het Fonds Gehandicaptensport Nederland en Rabobank Nederland uitgevoerd door Frysas (Fries steunpunt aangepaste sporten). Het benaderen van gehandicapten roept bij leerlingen in het basisonderwijs regelmatig gevoelens van onwennigheid en onwetendheid op. (S)Cool on Wheels brengt hier verandering in. 'Ik ga basisschoolkinderen laten zien wat rolstoelbasketbal is en dat het een fantastische sport is. Soms zeggen kinderen: "Ik mag het niet leuk vinden om rolstoelbasketbal te doen," maar ik wil laten zien dat anders sporten wel heel leuk kan zijn, dat het niet raar is.' Zelf zit Daphne sinds haar veertiende in een rolstoel. In haar rechterbeen werd drie maanden na haar geboorte een bloedprop gevonden. De bloeddoorstroming werd afgesloten. 'Omdat ook mijn rechterheup niet volgroeid was, had ik een prothese, maar dat voelde niet fijn. Sinds mijn veertiende draag ik 'm niet meer en ben ik in een rolstoel verdergegaan.' Daphne heeft daarmee een handicap die in het rolstoelbasketbal vier punten krijgt toegekend. Binnen deze sport wordt namelijk gewerkt met een classificatiesysteem, waardoor een coach niet automatisch de beste spelers kan opstellen. 'Je mag met maximaal veertien punten in het veld staan,' legt Daphne uit. 'Elke speler heeft een bepaald aantal punten, afhankelijk van je handicap. Spelers met één punt hebben bijvoorbeeld een heel hoge dwarslaesie. Met vier punten moet je eigenlijk al center zijn om opgesteld te worden. Maar ik ben best klein, dat is lastig voor een center. Meestal speel ik in het Nederlands damesteam op de forwardpositie. Mijn snelheid is juist mijn sterke punt. Ik ben goed in het tegenhouden van aanvallen.'

Ouders

Op de vraag waardoor ze zover gekomen is in het rolstoelbasketbal, noemt Daphne meteen haar ouders. 'Zij stonden er gelijk achter en gin-

gen altijd met me mee naar trainingen en wedstrijden. Als mijn ouders nee hadden gezegd, had ik niet op dit niveau kunnen basketballen. Met de trein kom je echt niet op zondagochtend om 10 uur op Papendal, waar het Nederlands team traint.' Hoe haar basketbaltoekomst eruitziet, weet Daphne nog niet precies. 'Ik focus me nu eerst op school, maar helemaal stoppen met basketbal zal ik nooit doen. Nu doe ik op school ook veel aan sport en ben ik blij als ik 's avonds niet meer weg hoef. Maar als ik klaar ben met het CIOS, heb ik meer rust en ga ik zeker door met basketbal om te ontdekken wat ik nog meer kan bereiken.' •

TEKST: RIMKE DE GROOT

FOTO'S: ERIKJAN KOOPMANS

Oproep

Bijna elke Fries heeft wel een favoriete Friese sporter. Dat kan zijn omdat hij een fanatieke aanhanger is van de sport, maar dat kan ook zijn omdat hij de sporter als een groot voorbeeld ziet. Waarom bent u fan van die ene sporter? Heeft hij direct of indirect iets voor u betekent? Geeft hij u wilskracht om door te gaan met uw eigen sportpraktijken? Of heeft hij ervoor gezorgd dat u een sportprestatie hebt geleverd, waarvan u nooit had gedacht dat u deze zou bereiken? Stuur uw bijzonder verhaal in en win een Meet & Greet met uw held. Uw verhaal en een interview met uw favoriete sporter worden vervolgens in de Friesland Post en op www.sportfryslan.nl geplaatst.

'Daphne geeft heel goed les'

Een jaar lang kreeg Anita Zijlstra (14) op School Lyndensteyn in Beetsterzwaag elke week training in rolstoelbasketbal van Daphne van den Broek. 'Daphne heeft een heel schooljaar stage bij ons gelopen,' legt Anita uit. 'Ik ben fan van haar omdat ze heel goed les geeft. Ze legt alles heel duidelijk uit. En zelf is ze ook heel goed, in scoren, maar vooral ook in de verdediging. En ik vind het goed dat ze zich ervoor inzet om meer kinderen die gehandicapt zijn aan het basketballen te krijgen.' Elke week speelt Anita op School Lyndensteyn in Beetsterzwaag twee uren basketbal, waarin Frysas ondersteuning geeft. Ze heeft veel opgestoken van de trainingen die Daphne gaf. 'Bijvoorbeeld hoe je een blok zet om goed te kunnen verdedigen, de techniek om snel van de ene naar de andere kant van de zaal te rollen, hoe je goed kunt scoren en hoe je rond de bucket moet rijden.' Omdat de wedstrijden van Daphne vaak ver weg zijn, ziet Anita haar niet zo vaak spelen. 'Eén keer per jaar is er een toernooi bij ons in Beetsterzwaag waar Daphne met het Nederlands team ook aan meedoet en ikzelf ook. Dan zie ik haar wel spelen.' Net als Daphne zou Anita maar wat graag op het hoogste Nederlandse niveau willen rolstoelbasketballen. Lees het hele verhaal over fan Anita Zijlstra op www.sportfryslan.nl